

LITUVOŠ B D P S KOMITETO

DIRKŲ VYVIMIS BIULETENIS

1942 m. kovo mėn. 16 d.

A. Likęiai ir kovos taktika:

2. Musų kovos-mūsų rezistencijos keliai, būdai ir priemonės.
3. Kova prieš besikvėpantį reikšiai.

B. Žiniai ir organizacija:

1. Vidiniams B D P S padalinėjams ir filialams.
2. VGP Štabui.
3. Lietuvos LR-GP Apygardų Vedams.
4. Svarbiausieji bruožai kiekvienam mūsų kovos-mūsų Sąjūdžio dalyviui.

1. Mūsų kova. - Prieš septynerius metus gūdi ir žisuri vergovės naktis užnaušė mūsų Lietuvos Laivės dieną ir be pertraukos slėgis mūsų krūtines iki dabar. Toje vergovės naktėje vienas tironas buvo keičiamas kitu, o ši antrąji vėl pakeitė pirmasis, kuris, kartotina! sugriūžs į mūsų vieškelius ir laukus, dar karo dagesiams beasmilkatams, o mėsai klaidžioju slogučių vėl mus slėgti, naikinti, dusinti, nepalikdamas ramybės gyvųjų nė mirusiųjų. Tai klaidi, siaubinga vergovės naktis. Tokios dar nėra buvę Lietuvos istorijoje. Tai priestainė, falsifikatais pridengta, iškamdomis ir pastumdžiais prisotinta, paminusi visokią teisą, teiseningumą ir žmoniškumą planingai migdo letargo miegu ir mes vaitojame toje godžioje nedalioje. Bet tai kas, kad mūsų akys pristigo asarų, tai kas, kad akruostus jau vilgo kraule lašai, tai kas, kad širdis plyšė iš skausmo ir kančios mūsų viltį. Tai kas, kad visa Lietuva susigušusi prisamanoto Pakelių Rapintojėlio raudenį į maldan piną, o slėm retėja ir retėja. Kraujas lietuvių gyvaloac neuššala toje apcių žiemoje ir Lietuva - dar gyva ir bus gyva, nes "tamiršta tik tie idealistai, už kuriuos niekas nemiršta". Mes mūsų lietuvių, kaip pelikanai girdome savo krūtines krauju, o piaušams jos vergų duktes savo kovą prakaitu ir

našlaišių sąsroma ir tikime, kad "vienok gi kada atsibus Lietuva, negi veltui tiek iškentėjo?". -

Mūsų kova, prasidėjusi prieš septynerius metus, be pertraukos vyko ir vykta iki šiandien ir ji vyks toi, kol truks vergijos pančiai, kol išauš Laisvės Rytas ar užsals paskutinis lietuvių - laisvės kovotojo kraujas ir šis paskutinis lietuvis.

Nūdienė mūsų kova yra organiškai laisvės kovų tęsinys. Nūdienė mūsų kova yra pats žiaurusis, pats sopolingasis etapas mūsų kovų Kalvarijoje. Kad tai tiesa žino kiekvienas, kas pats išgyvena tėvų, brolių, draugų netekimą, kas pats savo akimis matė išniekintus brolių lavonus, kas pats gyvendam amžino klajono - persekiojamo, gainiojamo gaudomo žvėrelio dienas ir likimą, kas nustoję visko, išskyrus gyvenimą vergovės košmare.

Mūsų kovos gretos spontaniškai, savaime, ėmė tirėdėti, savaime ėmė glaudtis kovojanči krūtinė prieš krūtinės, savaime ėmė žengti koja prie kojos kovų laukais, viena ranka suspaudė ginklą, o antroji ištvėrė į draugo ranką ir taip iš lėto, žingsnis po žingsnio iškilo kovojanči Lietuva, sudaryta iš Lietuvos laisvės Armijos, Laisvės kovotojų, įvairių partizanų ginkluotų kovos grupių ir junginių - šimė mūsų kova ir mūsų Bendrasis Demokratinio Pasipriešinimo Sąjūdis, kovoja už Lietuvos Atstatymą. Kiekvienas padorus, Taurus, nesavanaudis lietuvis tai suprato ir įvertino ir ėmė didėti mūsų kovos gretos, ėmė aruventi galvia tekme mūsų kovos sąjūdis, kreipdamas visus kovojančius į išminties rodamus kelius, ėmė dalintis tiksliais padėties analize, ėmė remtis tiksliais duomenimis ir atspariu pagrindu - mūsų Užsienio Delegatūros ir Informacinio Centre prisijūnciamais žiniomis ir ėmė retėti beprasėmis sukos, prasidėjo nūdienė mūsų kovos fazė, įgalinanti tęsti kovą su mažiausiais kraujo nuostoliais, leidžianti juo didesniais būriais kovų dalyvių išsilaikyti, išlikti ir sulaukti Laisvės Aušros ir Lietuvos Priskėlimo.

Taip, Lietuva jau kovoja ir kovoja su mažytėmis išimtimis/efr. 3 - 4 skirsnį/ryšingai, apsidairiai ir išmintingai, žengdama deramais kovų keliais. Bet gi už ką kovoja Lietuva? Už ką pakilo lietuvių ir kodėl žengia Demokratinio Pasipriešinimo Sąjūdis kovos gretose didžiama lietuvių? Kokias mūsų kovos esmė?

Atsakymą į tuos klausimus išrašo per septynerius nelygios kovos metus kritusių kovų lauke didvyrių ir kankinių krusas, išryškina tremtinių veitojimai ir dejonės, papildo

kalinių tylos beždžiai atsidusimai, užbaigia ataskymą visų lietuvių neišmatuojamos kėčios ir iškantėti vargai. Kokis gi tas ataskymas ?.

Mes kovojame, nes:

- 1/ laisvi gimę, laisvi augę, branginame laisvę ir laisvi norime gyventi ir mirti.
- 2/ trokštame gyventi tik laisvėje, nepriklausomoje, demokratinėje, vieningoje Lietuvoje, kurioje gyvenimas grindžiamas krikščioniškosios moralės dėsniais, kurioje nėra jokių vergų - baudžiauninkų ir diktatoriškų satrapų - tironų, kurioje klesti ir tarpsta įvairiausios kultūrinio gyvenimo ir kūrybinio progreso apraiškos, kurioje galima tikėtis įstatymų teisingumu, laisvių gerbimu, glėbia ir apsauga.
- 3/ mes kovojame, nes privalome tesėti ir įvykdyti šviesų už laisvę testamentą, išrašytą gyvybės krauju ir neišmatuojamo skausmo ir kančių raidėmis.
- 4/ mes kovojame, nes norime parodyti pasauliui, kad yra idealų, kurie įkvepia ir įgalina nykštukų milžinų darytis, duoda jėgų ir drąsos tiek, kad galingas tironas nebežino kaip užgniaužti, jei dar gėdijamasi viešai visus išmąstyti.
- 5/ mes kovojame, nes tikime, kad kovojame ne vien tik už savo laisvę ir gerbimą, o kad kovojame už visų brolių, už Tėvynės, už Lietuvos, už visų nuskrususių ir pavergtųjų idealus, teises ir teisingumą, kuriam Didžioji Vakarų Demokratinė Sąjunga paskelbė iškilingai pasauliui, pagrindė jų vertingumą, karė metu geriausiųjų savo sūnų gyvybių ir kraujo milijoninėmis aukomis, suvirtinė milžiniškomis sujungtomis pajėgomis, pergales triumfu ir įrodė tų idealų vertę ir praktinę sąkurtomis kultūrinėmis vertybėmis bei iki šiol neišvairduojamo masto pažangą.
- 6/ mes kovojame, nes negalime, neturime tiek jau jėgų, kad pasiegtume abejuotiškai žiūrėti į mardėjančių kalinių kolonas, į trentinių ešalonus, į rusų infiltraciją visų gyvenimo srėbių ir jų brovimąi; kad ir mažiausi plyšeli, negalime ramiai žiūrėti į sistemingą ekonominį susinimą, elinimą, rafinuotą dvasios slopinimą ir nuodijimą, darant iš gyvo žmogaus - žmogų vilką, tetrokštantį gyventi šis dienas, kurio idealas - duonos plute, kuris neįautrus brolių sėdara, kuris pasidaro robotas, kuriam nieko nėra brangaus, kuris nepažįsta dvasios vertybių, kuriam krikščioniška moralė yra patyčių

objektas, o viso centre - neišsatuojams baimė, rytojaus netikrumas, drebėjimas ir vergiškas šunuodegiavimas.

7/mes kovojame, nes manome ir tikime, kad gi ateis kada nors valanda ir: pasaulis prisitrauks kantrybės, nuplės plėbriam tironui kaukę, suburs visas jėgas ir padės išlaisvinti milijonus pavergtųjų, kankinių, tremtinių, kalinių ir vergų, o toje kovoje mūsų kovos sąjūdis įgalins vieningomis gretomis nutraukti vergovės pančius ir pakilti po siaubo nekties naujam, atstatymo gyvenimui.

8/mes kovojame, nes Aukščiausias Pasaulio Valdovas įskė kovoti su pikto karalija ir kovoje kritusiems pažadėjo užtikrinti laimės ir garbės vainiką.

9/mes kovojame, nes dar kol kas iš siaubo neišėjome iš proto ir dar gyvi esame. - Ar galime nekovoti? -

Todėl mes ir kovojame. Todėl mes ir nebijome žinti, todėl mes ir žūstame. Todėl tas yra melagis ir nepažįstas mūsų kovos esmės, kas šneke kitaip, kas nori išskinti mūsų kovą avantiūrinę pamėginą, individualios savisaugos ieškojimą, kerštą ar nusavintą žemę ar kaip partinių kėslų užmačius ar tiesiog vaikūnaisi garbės, ieškojimą kankinių vainiko ar geidimų ištvirą tinti ir vėliavai, kaip delfinui plaukioti būsimoje Lietuvoje patliaus veltėdiškumą? Tai ne tik melagis, bet ir aklas ir kuršias, tai tiesiog jau nebe žmogus, nes ir taurus priešas sako apie priešą teisybę.

Broliai, mes žinome kodėl kovojame. Žino ir mūsų Lietuvos laukų, sodybų ir miškų žemėlės saują, klausk ir ji atsakys. Ji atsakys, kad mes kovojame, nes jaučiame iš po velėnos balsą verčiantį kovoti ir kad ta kova būtina. Ji apsakys ir su-niekins tuos, kurie klega, kad mes kovojame geiddami politinės frekoijos, lyg medinį arkliuką išjoti į būsimą Aušrą, kad geidžiame būti ministeriais, valdovais. Broliai, mes kovojame ir žinome, kad "šandien tu, o ryt aš" -atsiguksime į Tėvynės žemę, bet, kad mūsų vaikai džiugiais laisvės laime, kad atėjusi naujoji karta toliau varys Atstatymo darbą, toliau pastūmės kultūros pažangą. Mes kovojame ne už postus ar pozicijas sau, o už gyvenimą kitiems, už Tėvynės laisvę ir nemariusius ŽMONIJS IDRALUS. Dėl to ta kova yra mūsų gyvenimas, o mūsų gyvenimas yra Tėvynės gyvenimas. Dėl to mūsų kova yra tęsinys tos kovos, kurią pradėjo su pikto sebrais prieš 2.000 metų Jojo Minčių iškvieta anoji Genezareto žvejų saujelė ir per Kozliceumą ir visų laikų kankinius išnešė kovos vėliavas ir šias mūsų dienas. Tos vėliavos šandien plečsuoja daugiur, plečsuoje ir mūsų krašte ir kol tos senos kovų vėliavos pleveno laisvoje mūsų Tėvynėje, tol lietuvis buvo tylus ir dirbo

ramiai darbus, bet kai tas vėliauvas ėmė niekinti, pasikėsino ti-
ronas sutrempti kojomis, tuomet tylusis lietuvis susijaudino.
Buvęs tylus, it mūsų laukų upės, it tyliųjų beržynų ošimas, su-
bangavo kraujas ir pakilo lietuvis į kovą. Argi gali lietu-
vis nekovoti? - Tai tokia yra mūsų kova, tai tokia mūsų kovos
esmė. Bet kaip gi mums kovoti? -

2. Mūsų kovos - mūsų rezistencijos keliai, būdai ir priemonės.

Pereitų metų vasarą/1946.VIII.21/direktyviniame biulete-
nyje analizavome tarp kitų ir šiuos du klausimus:

- 1/ ar eiti iki šiol eitu keliu, ar ieškoti naujų kelių? ir
- 2/ kuriuo keliu žengti, kurį kelią rinktis?

Kad verta ieškoti naujų mūsų kovoje kelių - naujų kovos
formų teigiama grindėme:

- a/ reikala sumažinti beprasmes sukcas ir be ryškios nau-
dos liejamą kraują.
- b/ reikala padėti palaimai didesnei daliai lietuvių išlik-
ti savo Tėvyneje, o ne įžengti į tremtinio vargą, o ne
įtraukti į kančią ir pražūtį be reikalo šintus ramų
tautiečių.
- c/ reikala neįduoti priešui pasitaiciniso prieš pasaulį,
kad: šia kovoje pamygą žmoniškumą padugnās, nekaltų žmo-
nių žudikai, buvę vokiečių pakalikai ir sandarbininkai,
geidžia trukdyti Lietuvos valdymą ir gyvenimo lygio
kėlimą, pėdāras, iš pasaulį žudikai.
- d/ mūsų kritusių brolių testamentu įvykdymu.
- e/ nūdienės pasaulinės politikos konjunktūra - išryškė-
jimu, kad greito karo nėra pagrindo laukti
- f/ mūsų vedamos kovos esmė: kovojame už laisvę, teisingumą,
humanismą, demokratiją, krikščioniškąją moralę ir ligim-
tas teises, o ne už politinį dominavimą, kokios nors
politinės frakcijos hegemoniją, kikos viešpatavimą,
asmeniškų interesų egoistinę naudą ar norą vien tik
liepsnoti kerātu, keršijant už skriaudas, iš eilės visus
žudyti, kaltinti ir vėl žudyti, atsimokant tais pačiais
darbais, kaip ir priešas, nesiskiriant nuo jo bestis-
liško šisurumo, žemiausios moralės. Mes gi teigiame, kad:
esame kultūringi žmonės, myli idealus, suprantą ir gy-
veną pagal krikščioniškos moralės dėsnius ir kovoją
kaip dera tikram kariui - kovotojui - laisvės gynėjui
ir lietuviui, ir kad neseikėjame tuo padū krūvinu
priešo saiku. -

Po to į klausimą: kuri kelias rinktis? davėms atsakymą, kad: 1/ pasirinktas kelias privalo būti toks kelias, kuriuo žengdami lietuviai galėtų nenustoti vilties, išlaikyti Tėvynės laisvės ilgesį, išsaugoti save, savo artimuosius nuo besprasmių kančių ir vargų/apertų tų, kurie jau ir taip yra užgulgę, kad tas kelias įgalintų išsilaikyti ir išlikti galimai ilgiau ir mažesnių aukų pareikalautų mūsų kovą, kad didesni būsiai ir tirštesnės gretos pakiltų lemtingo mūšio valandoje už Lietuvos Laisvę ir kad greičiau pajėgtų Laisva Lietuva užgydyti žaizdas ir atsistatyti.

2/vienintelis kelias, atsakas į visus mūsų kovos reikalavimus ir kovos tikslus yra - griežtos konspiracijos kelias, pagrindinės labiau pasyvios rezistencijos - demokratinio pasipriešinimo kelias, kelias, kurį rodo Bendrasis Demokratinis Pasipriešinimo Sąjūdis - sąmoningai galvojanči realiai vertinti padėtį, kovojanti Lietuva. Tas kelias pagrįstas tautiniais ir interesais, Tėvynės meile, laisvės ilgesiu, lietuvių branginimu, priešu tinkamam pešimui ir įvertinimui, tarptautines padėties tikslia analize ir mūsų Užsienio Delegatūros ir Informacijų Centro suteiktomis žiniomis, duomenimis ir reto nuodirdumo konsultacija.

Mes ne iš piršto laužiame teigimus, o imame iš gyvenimo, iš tikrų versmių, iš lietuvių širdies ir proto. Kurie žengė tuo keliu sąmoningai, apdairiai ir tvarkingai, tie žino to kelio vertę ir naudingumą, tų gretose mažesnės kraujo sukos, tų kovų barų apylinkėse žmonės nesibodi laisvės kovotojų, o juos myli ir globoja, nes žino, kad jie pikto nenori ir neša už juos vargų, kančių ir rūpesčio didesnę naštonį dalį. Tie, kurie manė, kad tas kelias yra rodas bailiui, verđiam susisakyti mūsų kovos tikslų ir dėl to pasuko į griežtai priešingą - aktyvaus ginčluoto pasipriešinimo kelią, mesdami šokius palei greitą karą tarp Rytų ir Vakarų, /"dienų klausimas"/ tie įvedė plačias apylinkes į beprasmią vargą, sukiošo šimtus be reikalo į priebangus - į kalėjimus, ištrėmimą, sudėjo per ankalyves ir dar nebučtinias brangiausio lietuvių kraujo ir gyvybes per gausias aukas, demaskavo kovų židinius, neteko materialinių kovai verti vertybių, ištrėtino kovų gretas ir pačindė žmones apabėškums ir nepasitikėjimui tešimais, priverė atsalti ir tik iš baimės galbėti tyliai klausiant: "Nejaugi nebėra išmintingų žmonių? Nejaugi miela pjudyti, kuretyti ir, po to, pasišalinus į nuopasišalinus šalį, nieko negalint pagelbėti, beviltiškai žiūrėti į mūsų vargą? Kam blaškote dužtančius viltingus blizgučius? Kodėl nežengiate protiningos kovos keliais?" Ne ž gana to. Ta forsuota aktyvi banga išsukė priešų priešaušgi, įgalino rasti

patrisinimų savo šlykštiems naikinimų darbams, o tūlos spylin-
kės priklausomas karinių - milicinių priešo - okupanto pajėgų
sudaro dar didesni vargą, dar labiau sruvena mūsų žmonių są-
dar daugiau gema sielvarto ir betikalių kančių. Kyla klausim-
as: kas verčia tą tokiu testi? Nejaugi nebegali šaltai galvo-
ti ir išanalizuoti padėties, teikiamų žinių? Ar nelošis šis
rolės, noras pasirodyti išdidžiu ir nenoras priimti kitų tei-
kiamų žinių, pagrįstų faktais ir išmintinga taktika? Atrodo, kad
taip ir yra. Dėl to ir daros taip griaudu ir kraupu, nes kai
kur buvusios dienos davė didelių mūsų kovai nuostolių ir su-
darė betikalių kančių. Ar ilgai dar taip tęsis? Ar nesudrebės
širdys tų, kurie veda į praštą brolių sąjūgų nepagrįstus gandus
skleidžiamieji, kurie žengia klystkeliais ir tuo jau nesąmoningai
padeda priešui ir jo kėslams? Ar ne laikas susiprasti, liautis
putliai demonstravus savo išmonę ir ar ne metas pripažinti
suklydus ir pradėti žengti tikrą kovos keliu? Atrodo, kad jau
laikas. Bet ar visi tai jau jaučiam?

Štai gautos iš užsienio žinios rodo, kad ne visi lietuviai
moka blaiviai, realiai ir nuoširdžiai vertinti padėtį ir vie-
nodai lygiai nori talkininkauti mūsų žutbatinėje laisvės ko-
voje. Tarp daugelio mūsų tautiečių, mūsų esančių Vakarų kraš-
tuose ir ten atklydusių, beriedant iš rytų tirno ordų lavi-
nai į vakarus, kaž kaip susidarė dulkis, kurios jau nebelei-
džia regėti dienos šviesoje mūsų kovos, Lietuvos, nūdienės mū-
sų vergovės. Menorime išmetinėti ar kaltinti, piudyti ar skal-
dyti, /kas turi gryną sąžinę, tas pats žino savo darbų vertę/
bet mums rodo, kad mūsų broliai ten są, ypač kai kurie, kiek
per daug saloniškai vertina nūdienį gyvenimą. Kai mūsų krauju
ir sąžoniškai aptekusios akys žvelgia į tūlus laisvės klausimų
analizavimus, susidaro įspūdis, kad mes jau nebesusigiedame.
Ten yra saujelė tautiečių, kurie gyvena svajonėmis, galvoja
apie kažkokį sąvągą "nepakeičiamumą", stumia prieš save anų die-
nų nuopelnus ir jų priedangoje atengiasi leitvirtinti, užim-
ti pozicijas ir kalbėti apie "vyraujančių veikanių" misiją ir
jų nepakeičiamumą nūdienėje kovoje, pradeda erzeltis dėl
būsimų politinių frekocijų itakų santykio ir vyravimo, būkštau-
ja ir net bando pykti ar nori likti nuošalėje. Tai faktas. -

Mes vertiname ir branginame žilų galvų veteranus, nes mo-
komės iš jų žygių, nes jaučiamės maži prieš jų atsiekimus ir
kūrybines galias, bet mes drįstame tiesiai, nuoširdžiai ir at-
virai kalbėti ir

mes manome, kad viso centre - mūsų Lietuva, mūsų Lietuvos
Laisvė, nepriklausomybė ir atsikūrimas demokratiniais pa-
grindais, pagal krikščioniškosios moralės dėsnius. Mes są

Tėvynėje, nūdienėje vergovėje, nežame pačią sunkiausiąją, pačią DIDIAJĄ, VERGOVĖS rėfęlių našatą. Mūsų kovą yra kraujo lašais, prieš laiką užgesusiomis gyvybėmis, aimanomis, tremtinių ir kalinių kančiomis, nuolatiniu drėbėjimu dėl rytojaus neiškūmo grįsta. Mūsų gyvenimo dienos nesulyginamai kartesnės nė visų kitų, kurie toli nuo Lietuvos milžinkapių gyvena nebijodami, kad bus areštuoti, ištremti. Sunki emigranto dalis, bet toli gražu ne vergo, pajungto po plėšrie tirono letena. Mes kovojame dabia sukandę, apkepęsiomis krauju žaisdomis iki psakutinio atodūgio. Ir mes tikime, kad esame nūnai kovojančios Lietuvos centras. Mes, Mes drįstame galvoti, kad į mūsų kovą barus turi gravituoti visų lietuvių akys, širdys, pagelba ir parama. Mums netgi atžėdo, kad mes sudarome tą gyvąją, kamuojamą, maltretuojamą Lietuvą. Argi mes klystame?

Todėl mums atrodo, kad mes nesame aklo likimo maka suka priešo nesarams, priešo patrankų mėsą, trąša Lietuvos Laisvės dirvoje, o kad mes esame Lietuvos gyvi nariai, gėdžią nusikratyti nelaisvės jungą, trokštą gyventi, kurti ir įnešti šį bei tą į žmonių kultūros ramą. Todėl ir atrodo, kad visai "vadovaujantieji veiksniai" turi dėkoti Dievui, kad jiems neteko toks rūstus likimas, kaip mums ir privalo kreipti visus savo darbus, aukoti viena savo įėgaa mūsų vargo lengviniui, mūsų KOVOS STIPRINDIMUI. Nereikia kartoti tolcos pasakėčios apie jautį ir uodą, o drąsiai žvelgti prieš save ir dirbti, glausti savo krūtinę prie kito krūtinės, vieningai susilieti rankomis višiams ir grįžti į Tėvynę, nekaip paklydusiam sūnui, o kaip pilnaverčiam kovų broliui. Mes nekaltiname, o sakome verbus veritatė. Mes esame jau tokie, gal kiek grubūs ir per neįly tiesoki, nes mes esame nūnai kitokie ne prieš - 2½ metų. Esame kitoki, nes mūsų akys išgyveno karo verpetų stichijos baisumą, mūsų akys regi bėisumus, kurių kiti negalės nė įsivaizduoti, mūsų ausys girdi tokius skundus, kurie net akmenį priverčia sujudėti, mūsų rankos surakinėtos vergovės pančiais, o mūsų kovų broliai dažnai gūsta, kaip altorių žvakės prieš mūsų akis ir jų kraujo silta srovele įsigeisla į mūsų rūbus, mūsų krūtinėje gūdi vergovės nykuma, gėla ir sielvartas. Nežidrint to, mes kovojame. Todėl kas gali mus kaltinti, kad grubūs mūsų šėdėliai, kad mes tiesiai teisybę sakome?

Mes kovojame ne už partijų hegemoniją, ne už partinių lyderių garbę, o kovojame už mūsų Lietuvą ir mūsų gyvenimą. Kas dabar pagelbos mūsų kovai, kas paguos mūsų iškaužtą sielą, kas talkininkaus savo tauriu darbu, mokalu, politine veikla, savo pašintimis mūsų kovai - kovojančiai Lietuvai, kuri yra vergo-

vėgė, -ta mes priimsime, kaip mylimiausi broli, kaip šviesų mūsų kovų veteraną, mūsų pasididžiavimą ir mūsų laimės dalininką. Mums rūpi nūdienė Lietuva ir kaip pagelbėti tiems, kurie alkata, trokšta, dusta, kovoja. Visokias rietenas metam į šalį ir kviečiam visus galvoti apie kenčiančią Tėvynę, o ne erkeliotis, imantriai rikiuoti gražbylistės posmus. Dėl to ir sakome: "An dextre fidesque" ir pirayn vieningu keliu - Kelias tas - tai mūsų rezistencijos - mūsų sąjūdžio kelias, griežtos konspiracijos rėmuose esančios pasipriešinimo kelias, baxuojantis labiau pasyvia kovų išraiška, kol yra nūdienė tarptautinė situacija ir įgalina išlikti, išsilaikyti ir sulaukti laisvės priekolimo.

2/ Mūsų kovos būdai ir priemonės. - Mes branginame kardo asmenų astrumą, bet dar labiau vertiname spausdinto žodžio galią, žodžio, kuris yra paremtas tikrų šaltinių medžiaga, tiklia padėties analize, kuris įgalina nenustoti vilties, leidžia negėti šviesią ateitį, kuris parodo tarptautinę padėtį, kuris iškelia mūsų kovą iš tamsos, persina "šeležina uždanga" ir parodo mūsų kovos tikrąjį vaizdą ir esmę tarptautiniame forame. Todėl ir kviečiame laikytis ir naudotis mūsų patiekiamą informacija ir šiniomis, nedarant pražangų su vedama linija.

Mes manome, kad būtinas naudoti visas esančio šalyčio galimybes parodyti realiai padėčiai, mūsų kovos esmei, mūsų viltį, realumui, kuratyti Tėvynės meilės ugnį, ugdyti laisvės ilgęsį, skatinti nesti rietemas ir vieningai žengti kovų keliu, laikantis griežtos konspiracijos, vengiant padėties užštrinimų, branginant savo ir kitų gyvybę ir sveikatą, dalinantis duonos plutele ir guodžiantis, neleidžiant išibrauti į gyvenimo esančias spragas priešui - okupantui - rusui, o stengiantis užimti esamus postus ir vykdyti priešą apsupimą, kovojant už mūsų krašto garbuvį, atsistatymą ir ekonominį klestėjimą, stengiantis visais galimais būdais išlikti, išsilaikyti ir sulaukti laisvės kovų Aušros, nes tik tuomet išryškės visoje pilnamoje ir skaistume visos mūsų aukos, iškentėti vargai ir Tėvynės meilės gilumas. Todėl ir "būkime gūdrūs kaip žalčiai ir nekalti kaip avinėliai". -

Kovų dienos bėgamieji reikalai. -

Tenka pranešti ir pastebėti, kad:

1/ mes sudarėme patikrintą, patikimą ryšį su mūsų Užsienio Delegatūra ir Informacijų Centru. Tas ryšis didelių sunkų reikalauja, daug kai kam kaštuoja vargo ir graso greime, bet įgalina gauti brangias šinias iš anapus "šeležinės uždangos", leidžia vis realiau pradėti pajusti ir tikėtis

efektyviškesne brolių parama, pagalba. Tuo pačiu keliu mes pasiūnysime mūsų vedamos kovos vaidus, okupanto siautėjimo aprašymus, mūsų kančios ir vargo atgarsius visam pasauliui. Tuo pačiu mes jaučiamės susirišę į vieną, monolitišką, kovojančią Lietuvą. Tuo pačiu mes galime nebūkštauti dėl taktikos, pasirinkto kovos kelio ir Lietuvos Rytajaus.

2/ kuo galėdami gytames dalintis ir kuo galėsime dalinsimės ateigoje. Prašome tik laiku kreiptis ir išdėstyti slegiančius kovų vargus, o po to bendromis jėgomis ieškosime vargų pašalinimo būdų ir priemonių, įkliuvusius į nedidelį stengeisės kiek pajėgdami gelbėti /tai liečia: dokumentais aprūpinimą, medikamentus, stacionarinį ligoninėje gydymą, globą ir pan. klausimus/.

3/ kviečiame: įsisamontinti į mūsų kovos esmę, suprasti mūsų Sąjūdžio pagrindus, pradėti žengti daug drausmingiau kovos keliu ir labiau laikytis teikiamų direktyvinių instrukcijų, padėtis įvertinimo ir dar apdairiau, dar išmintingiau, dar labiau branginant savo ir kito gyvybę, žengti kovos lauką! Kuratyti viltį, meilę, tikėjimą. Privalu vengti beprasmių sukų ir vargo naštos didinimo, ne tik sau, bet ir kito atžvilgiu. Privalu išlikti ir turime taip kovoti, kad ne vien mirusieji, o ir gyvieji galėtų būti laisvi ir laime džiaugtis.

4/ Su širdgėla betgi tenka konstatuoti, kad dar ne visi 100% mūsų kovos dalyvių taip galvoja, kaip sub 3/ kviečiama. Nesitaiko taly keistabalių, kurie nenori pagalvoti, nenori pasvarstyti, nenori ar bijo teisylbei į akis pažvelgti ir sine klystkeliais, tempdami prieš norą vieną-antrą paskui save niekuo nekaltą kovą brolių sudarydami net žalos kai kuriam rajonui. Iš tokių keistuočių, kad ir rodomos iniciatyvos, bet naudos mūsų kovai maža, o daugiau grėsmės, dešifravimo ir net kartais didelės žalos. Štai ir šių metų pradžioje, sausio mėn. pirmoje pusėje, buvo panašių faktų ir tenka viena ypač toki įvyki rimčiau paanalizuoti, išnagrinėti priešastis-argumentus, pamatyt tokio poelgio pagrindų nepaaištinamus, permainanti į žemos moralės poelgi, priartėjanti prie prisco ir grėsmingai grasinantį skaudžiomis pasekmis, jei laiku nebus atkreipta reikiamo dėmesio ir parodyta sąmoningo budrumo bei gėdaraus proto. Tas išsiakirius iš kity įvykis kelia didelį įtarimą savo veiksmų charakteriu, veiklos forma, pobūdžiu ir turiniu. Tenka rimtai galvoti, ar tai nėra sąmoningas ir gudriai surežisuotas priešis triukas, turis uždavinio bandyti suskaldyti mūsų kovą iš vidaus, supiudžius broliū prieš broli, įnebus rietenas ir tokiu būdu, demaskavus centrinius esmenis, užgniaužti visą veikimo centrą, sulikviduoti periferinius satelitus, uždusinti mus mūsų pačių rankomis. Konkrečiai-

reikalas eina apie keistą ir įtartina dezertyravimą iš patikėto darbo barų: Pono Tautvaišos - Šalnos - Girėno /iš Jungtinės "Kęstutis" Apygardos/ ir pono Vyčio - Kazimiero /iš "Tauro" Apygardos/. Vytiš - Kazimieras buvo einęs VGPS Viršinininko adjutanto pareigas, Tautvaiša - Šalna buvo BDPS "B" skyriaus ryšio reikalui pakviestas ir ruošiamas į ryšį su užsieniu, laikinai vykdęs techniška centralizacijos darbą su Jungtine "Kęstutis" Apygarde ir 3 LLA "Vytautas" Apygarda. Abu tie asmenys 5-lus mėnesius vykdė patikėtus uždavinius ir buvo drausmės tinkamoje sukštumoje ir tik-kai pajuto, kad patys juodžiau-si centralizacijos darbai nudirbti, kad jau galės įvykti mūsų kovos galutinis įėjimas į tinkamas vėžes - staiga 1947.I.8. dingo. Pradžioje manyta apie areštą ir priimta visos priemonės, pakeista ryšis, išpėta apygardos. Po mėnesio ėmė ryškėti ir galutinai dabar, suvedus visus nuodugnus tyrimo duomenis, išryškėjo, kad kalbami asmenys, neišpėję savo tiesioginių viršinininkų - kovos brolių, sulaužę pasitikėjimą pasisavino VGPS būstinėje buvusio judamo turto dalį, pagrobė pas juos paliktą VGPS antspaudą, išsinešė net juokingai menkavertę reikmenis, pasisavino kitiems reikalinga skirtą pinigų sumą, kaip beilūs ir vagiškai ir beiliai tyliai išaėdino ir dezertyravo, nesikūpin-dami iš to šygio būsimomis pasekmomis, nepagalvodami apie būsimą žalą, užmiršę duoto šodžio laikymą, karinę drausmę ir net krikščionišką moralę: prieš nė ryškias mesti šmeižto akmenį - išsiaiškinti skystatoje padėti ir kilusias dvejojus. Ne gana to, jie nevyko į "Tauro" Apygardą, sukviestė neva tai Lietuvos Laisvės kovotojų "atstovų" suvažiavimą" ir remiamiesi pono Tautvaišos ir Kazimiero pateiktais "argumentais" sudarė iš "Tauro" Apygardos Štabo mūsų komiteto imitaciją. Tame "suvažiavime" kaip pasirodo, dalyvavo vien tik "Tauro" Apygardos trijų rink-tinių vadai ir "Tauro" Apygardos Štabo Politinės Dalies Viršinininkas Gediminas, Apygardos Vadas ir mūsų dezertyrai.

Štai jų svarbiausieji "argumentai":

- a/ Hektoras - Alfonsas mūsų Užsienio Delegatūros narys ir mūsų komiteto narys esąs areštuotas, nepasiekė Vakarų.
- b/ Jokio ryšio su Vakarais nėra, o yra tik blefas, šantažas ir panašiai.
- c/ Nužudytas "DK" Apygardos Šaliesis Valnias.
- d/ Nužudytas PLP Štabo narys Doktoras ir panašūs hallucinacijas "vaizdai".-

Kad tai melas ir išgalvoti šmeižtai, turį tikalo prideng-ti padaryta prasižengimų ir parodyti save nekaltais, gali kiek vienas įsitikinti pažvelgęs į mūsų "Kova" 1947.III.5 numerį

ir pridėtas fotokopijas. Kad taip iš tikrųjų taip yra galės įsitikinti kiekvienas Apygarda papildomai tuo reikalu atsiųsdama savo atstovą į mūsų būstinę, kuriam mes išaiškinsime visus anų prasižengimų pagrindus ir anų žmeižtų cinizmą, nes ir Daktaras ir Žaliasis Velnias yra gyvi ir sveiki, o visos pašto siuntos ir Hektoro - Alfonso laiškai randasi mūsų būstinėje. Tik pagalvokit ir išryškės žmeižto tikrasis pagrindas - noras vadovauti ir ryškės juokinga "kova dėl valdžios", tiesiog juoką kelias neprotinumas, bet drauge išryškės ir prasižengimo gilumas. Išryškės, kad ponų Tautvaišos ir Kazimiero sunkiai prasižengta:

- a/ duotam žodžiui,
- b/ draugiškumui,
- c/ parodytam pasitikėjimui,
- d/ garbingumui ir teisybei,
- e/ mūsų kovos drausmės,
- f/ mūsų kovos moralei,
- g/ žmoniškumui,
- h/ krikščioniškėms gyvenimo dėsniams ir
- i/ mūsų vedamai Laisvės kovai bendrai.

Tai sunkūs prasižengimai, tai jau išsigimusio žmogaus žemišųjų instinktų prasiveržimas, tai jau gresia mūsų kovai, nes talkininkams priešui.

Nesirengdami eiti į dvikovą tokiais pašiais ginklais, mes visą tą įvykį, kaip skaudėją pamoką su širdgėla išgyvenome ir visą tą prasikaltimą perduodame Aukščiausiam Karo Lauko Teismui. Visus gi kovos brolius, iš mūsų Sąjūdžio dalyvius, išpėjame saugotis provokacijos, prašome būti apdairiems, išmintingiems ir nepasiduoti žemiems instinktams, o būti laisvės kovotojais tikrąja žodžio prasme, t.y. tikrais vyrais, tikrais kultūringais kariais, aukštos moralės lietuviams - patriotais ir humanitais, pasižymintiais mokėjimu viską vertinti protu ir valdyti save geležine valia, praktiškai sukuriant tikrąjį taurų žmogų, o ne žmogų - vilką, bedvasį, pilną laukinių instinktų ir džiunglių pomėgių.

Mes drauge norime tikėti, kad dezertyrai susipras, pamatys savo kaltę ir sugrįš, kaip sunks palaidūnai, ir tauriais kovų lygiais atpirks nuodėmę bei įrodys, kad nėra galutinai supuvę, sugedę, nes: "Errare humanum est, sed in errore perseverare diabolicum" - suklysti yra žmogiška, bet suklydus klaidoje likti - velniška", - sakydavo senovės romėnai.

5/ Prašome nenustatyti vilties, visais būdais vengti klaidų, būti garbingais mūsų kovos Sąjūdžio dalyviais, vis kursyti laisvės tikėjimą ir ilgai vengti bereikalingu ir beprasmiu

sukų, kviečiame šengti mūsų nurodomu keliu ir koja prie ko-
jos, krūtinė prie krūtinės, susirišus meilės ir vienybės ry-
šiais, šengti ryžtingai, protiningai ir drąsiai, nes tik tokiems
ir Dievas padės.

-Tebūnie smėina garbė ir mūsų meilė prieš mus kritusiems
kovoje. Tegyvuoją Laisva, Demokratinė, Nepriklausoma mūsų
Lietuva ! -

Biuletenį gauna: 1. BDPŠ Filialų Viršininkai.

2. VGPŠ nariai.

3. G.P. Apygardų Vadai.

4. Užsienio Delegatūros - Infor-
macijos Centras.

5. Vienas egz. užkasamas į šengą atei-
goj nūdien vedamų kovų už laisvą
paveizdavimui.

Lietuvos BDPŠ Generalinis Sekretorijatas.

Paverętoji Lietuva,
1947. kovo 15 d.